

РЕШЕНИЕ

№ 3751

гр. София, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3445** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Б. Д., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица] чрез адв. П. срещу Решение № 1040-21-253/05.03.2021г на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата ѝ против разпореждане № 212-00-9784-4/14,01,2021год на длъжностно лице на осигуряването за безработица, с което на осн. Чл.114 ал.2 т.2 от КСО е разпоредено да се възстанови добросъвестно получено ПОБ за периода 03.07.2020-30.09.2020 в размер на 1385,08лв, и лихва от 47,26лв. В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон.

При проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Процесуалният ѝ представител - адв. П. моли съда да уважи жалбата по съображенията, изложени в нея.

Ответникът по жалбата, в лицето на Директора на ТП на НОИ-С. град чрез представител по пълномощие – юр. В. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От административната преписка се установява, че със заявление от 13.07.2020 М. Д.

посикала да ѝ бъде отпуснато парично обезщетение за безработица, като приложила заповед за прекратяване на трудовото правоотношение с Т. Е. от 03.07.2020г. При преценка на правото на ПОБ било установено, че в регистъра на трудовите договори от осигурител Акаунтинг енд Л. Х. Е. са подадени данни по чл.5 ал.4 от КСО за периода 23.02.2018г- 31.12.2019г. Доколкото Д. декларирала, че трудовият ѝ договор с Акаунтинг енд Л. Х. Е. е прекратен, длъжностното лице по чл.54ж ал.1 от КСО приело, че същата отговаря на изискванията на чл.54а от КСО. С разпореждане № 212-00-9784-1/28.07.2020г на ръководителя на осигуряването за безработица на Д. е отпуснато ПОБ в размер на 22,34лв дневно за периода 03.07.2020-02.03.2021г. Тъй като в следствие от осигурителя Акаунтинг енд Л. Х. Е. била подадена информация, че трудовия договор с Д. бил прекратен на 01.09.2020г, била извършена проверка за спазване на осигурителното законодателство в Акаунтинг енд Л. Х. Е.. От проверката, извършена с ИА ГИТ – писмо от 09.12.2020г се установило, че за Д. са налице двустранно подписан трудов договорот 23.02.2018г, молба от лицето за ползване на отпуск в размер на 167 дни за 2020г в периода 02.01.2020-31.08.2020г, заповед № 4, с която е разрешено ползването на неплатен отпуск за периода, молба от лицето за прекратяване на трудовия договор, считано от 01.09.2020г и заповед № 1/01.09.2020г за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие от тази дата. Ето защо и на осн. Чл.54 ж ал.2 т.1 от КСО било издадено разпореждане № 212-00-9784-2/05.01.2021г, с което било отменено разпореждане № 212-00-9784-1/28.07.2020г. С оспореното понастоящем разпореждане № 212-00-9784-4/14.01.2021г е разпоредено М. Д. да възстанови добросъвестно полученото ПОБ в размер на 1385,08лв и лихва от 47,26лв за периода 03.07.2020-30.09.2020г. Така се е стигнало и до постановяването на решение № 1040-21-253/05.03.2021г, с което жалбата на Д. против разпореждане № 212-00-9784-4 /14.01.2021г е отхвърлена.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 15.03.2021г. Жалбата срещу него е депозирана на 25.03.2021г по пощата с вх.№ 1012-21-515 на ТП на НОИ С. град, поради което е и допустима.

Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В рамките на съдебното производство по молба на жалбоподателя бяха събрани писмени доказателства и бе поискано назначаването на съдебно графологична експертиза.

От заключението на СГЕ с вещо лице С. А. в с.з. на 17.05.2022г се установи, че При анализа и оценката на резултатите от цялостното изследване се установи, че всички движения с които се изпълняват подписите - обекти на експертизата са характерни за писмено двигателния навик на М. Б. Д..

В крайна сметка съпадащите общи и частни признаци на почерка са съществени

устойчиво проявени и образуват съвкупност, достатъчна по обем и идентификационна стойност за категоричното заключение, че в сравняваните подписи е отразен писмено двигателния навик на едно лице. Изображения на подписите в документите - обекти на експертизата са копия на подписи изпълнени в оригинал от М. Б. Д. и то най вече молба за неплатен годишен отпуск № 004/02.01.2020г,заповед № 001/01.09.2020г,молба за освобождаване от 31.08.2020г.Допълнително споразумение от 02.01.2020г.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и логично,съответстващо на останалите писмени доказателства и категорично по отношение на онези копия от документи,които са налични и ясни като изображения. От приложените писмени доказателства изпратени от ИА ГИТ се установява,че по повод подадено заявление от 28.07.2020г вх.№ 20073600 от мариана Б. Д. на осн. Чл.327 ал.2 от КТ с искане да бъде постановено прекратяване на трудовия й договор с Акаунтинг енд Л. хаус Е. било постановено разпореждане от 25.08.2020г на директора на ДИТ С. област,съгласно което е отказано прекратяването с мотиви,че към дата 25.08.2020г Д. продължава да е служител в дружеството.Представена е молба № 004/02.01.2020г,подписана от Д. с искане за ползване на неплатен годишен отпуск в размер на 167 дни от 02.01.2020 до 31.08.2020г,заповед № 004/02.01.2020г за ползване на отпуска,декларация,подписана от Д.,че не е осигурена на друго основание за периода на ползване на неплатения отпуск.От доклада за извършена проверка се установява,че работодателят е подал последна декларация обр. 1 за месец декември 2019г с деклариращи 19 дни отработени в осигуряване.При проверката с управителя на дружеството било декларирано,че същото не е преустановило дейност,но работниците са в отпуск. Било установено,че към дата 25.08.2020г М. Д. продължавала да е служител в дружеството.

При така очертаната фактическа обстановка съдът формира и правните си изводи:Между страните няма спор,че докладът на ДИТ С. област от 09.12.2020г досежно установеното налично трудово правоотношение между Д. и Акаунтинг енд Л. хаус Е. към 25.08.2020г е станал причина въз основа на това ново обстоятелство е разпоредено с разпореждане № 212-00-9784-2/ 05,01,2021год отмяната на отпускането на ПОБ и с разпореждане № 212-00-9784-3/05.01.2021г на длъжностно лице на осигуряването за безработица е постановен отказ за отпускането на ПОБ.Това обстоятелство е послужило и за разпореждане № 212-00-9784-4/ 14,01,2021год на длъжностно лице на осигуряването за безработица за възстановяване на добросъвестно полученото ПОБ.Правната основа за издадените административни актове е чл.54ж ал.2 от КСО и чл.54л от КСО.Твърденията на Д.,че не е полагала труд по трудово правоотношение с работодателя Акаунтинг енд Л. Х. Е. след 31.12.2019 бяха опровергани в настоящето производство.Налице са доказателства за сключен трудов договор,както и за регистрирането му в ТД на НАП съгласно КТ,нещо повече от разпореждане от 25.08.2020г на директора на ДИТ С. област,съгласно което е отказано прекратяването с мотиви,че към дата 25.08.2020г Д. продължава да е служител в дружеството.Представена е молба № 004/02.01.2020г,подписана от Д. с искане за ползване на неплатен годишен отпуск в размер на 167 дни от 02.01.2020 до 31.08.2020г,заповед № 004/02.01.2020г за ползване на отпуска,декларация,подписана от Д.,че не е осигурена на друго основание за периода на ползване на неплатения отпуск.От доклада за извършена проверка се установява,че работодателят е подал последна декларация обр. 1 за месец декември 2019г с деклариращи 19 дни отработени

в осигуряване. При проверката с управителя на дружеството било декларирано, че същото не е преустановило дейност, но работниците са в отпуск. Било установено, че към дата 25.08.2020г М. Д. продължавала да е служител в дружеството. Въпреки оспорването на истинността на тези документи от заключението на СГЕ с вещо лице С. А. по безспорен начин се установи истинността на подписите на Д. върху тези документи. Т.е още към 28.07.2020г ,когато Д. е сезирала ДИТ по реда на чл.327 ал.2 от КТ с искане за прекратяване на трудовия ѝ договор с Акаунтинг енд Л. Х. Е. същата ,макар в този ден да ѝ е издадено разпореждането за отпускане на ПОБ е била наясно имплицитно, че трудовото ѝ правоотношение с това дружество все още продължава да е налично. Тя е инициирала с нарочна молба месец по късно искането си да се прекрати трудовото правоотношение по взаимно съгласие, което е сторено от работодателя със заповед от 01.09.2020г, която тя е получила. Нещо повече същата е подписала и декларация, че не е осигурена на друго основание за периода на ползване на неплатения отпуск и осигурителните ѝ вноски са за нейна сметка на осн. Чл.40 от ЗЗО. Всички тези доказателства категорично обосновават извода ,че в периода януари 2020- август 2020г М. Д. се е намирала в трудово правоотношение с Акаунтинг енд Л. хаус Е., поради което не е отговаряла на изискванията на чл.54а от КСО за отпускане на ПОБ, поради което и отпуснатото ПОБ е недобросъвестно получено. Ето защо и обосновано с разпоредбата на чл.114 ал.2 т.2 от КСО е дадено основание на законосъобразното приложение на нормите на чл. 54ж ал.3 и чл.114 ал.1 от КСО с оспореното разпореждане. Като е отхвърлил жалбите против тях Директорът на ТП на НОИ е постановил законосъобразни актове, които следва да се потвърдят.

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

С оглед на горното основателна се явява и претенцията за разноси на ответника с оглед разпоредбата на чл.143 от АПК вр.чл.78 ГПК вр. чл.24 от НзПрП ,поради което и ще следва да се присъди сумата от 150 лв- юрисконсултско възнаграждение с оглед фактичката и правна сложност.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. Д., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица] чрез адв. П. срещу Решение № 1040-21-253/05.03.2021г на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата ѝ против разпореждане № 212-00-9784-4/14,01,2021год на длъжностно лице на осигуряването за безработица, с което на осн. Чл.114 ал.2 т.2 от КСО е разпоредено да се възстанови добросъвестно получено ПОБ за периода 03.07.2020-30.09.2020 в размер на 1385,08лв, и лихва от 47,26лв .

ОСЪЖДА М. Б. Д.,ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица] чрез адв. П. да заплати на Директора на ТП на НОИ-С. град сумата от 150 лв разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: